

– Képzeld, Detti, lány lesz! – Réka boldogsága átszárnyalt az éteren. Skype-on beszélgetett régi barátnőjével, akitől ebben a pillanatban egy óceán választotta el. Detti álmélkodó örömmel kiáltott fel.

– Ó, de jó! Lányt akartatok, ugye?

– Inkább Patrick akart lányt, nekem mindegy lett volna, vagy lehet, hogy én inkább talán fiút... de ez már nem lényeges. Van egy családi hiedelem náluk, ami szerint az ő családjában mindig fiú születik először, ezután az apának fiatalon meg kell halnia, méghozzá valami erőszakos halállal.

– Ne már, tényleg ilyen ócska babonában hitt?

– Meg kell értened őt, Detti, ebben nőtt fel. Ez generációk óta mindig így történt a családjukban. Az apja is, nagyapja is, dédapja is így halt meg. Egyszer elmondta, mennyire fél, hogy ha fiú lesz, akkor újból megismétlődhet. Úgy gondolta, hogy ha lánya lenne, akkor megszakadna ez a családi átok. De náluk mindig fiú született először. Láttad volna az arcát, amikor bejött velem az ultrahangra. Az a visszafojtott feszültség... az első alkalommal is megkérdezte a nemét, pedig jól tudta, hogy kéthónaposan még nem lehet tudni. De most, hogy betöltöttük a húsz hetet, egyértelműen látszott, hogy kislány. Én inkább Patricket figyeltem, mint a monitort. Te Detti, ahogy ellazultak a vonásai, amikor az orvos megmutatta neki, mit nézzem... mintha egy élet nyomása alól szabadult volna fel. És tudod, mennyire nem szokta kimutatni az érzelmeit, de akkor hazafelé egész úton nevetett, szinte táncolt boldogságában.

Detti kuncogott.

– Mi lesz a neve, kitaláltatok már?

– Nem kellett kitalálni. Emlékszel, Terike nénid mit mondott...

– Igen – Detti elborult tekintettel emlékezett vissza a nyári tragédiára, amikor a nagynénje autóbalesetet szenvedett, és súlyosan sebesülten így szólt Patrickhez: „name her Stella”.* Senki sem értette, miért angolul szólalt meg Terike, amikor sohasem tanult angolul, és miért Patricknek mondta, és miért éppen ezt. Ő pedig már nem tudta megmagyarázni, mert egy óra múlva meghalt. – Stella lesz?

– Igen – bólintott Réka. – Stella**, Kiscsillag.

*

Csaknem hat év telt el ez óta a beszélgetés óta. A most következő szeptember két dologban különbözött az eddigi szeptemberektől: Stella, az öt és fél éves nagylány, nemsokára elkezdi az iskola-előkészítő osztályt. Valamint pár napon belül vendégük érkezik, aki legalább egy évre hozzájuk költözik a vendégszobába: Réka húga, Vera.

Anya kérte meg őket, amikor júliusban hazalátogattak Magyarországra, hogy fogadják be Verát. Vera nem ösztöndíjat nyert az egyetemen, mint a nővére néhány évvel ezelőtt, hanem Rékát és Patricket kérte, hogy fizessék be őt az első évfolyamra a philadelphiai egyetemen, mert ott szeretne tanulni. Ők ezt szívesen vállalták, miután Vera sikeres felvételt tett. Ám eleinte arról szó sem volt, hogy náluk fog lakni, mindenki úgy gondolta, hogy a kollégiumban lesz a szállása. De Anya leültette Rékát és Patricket, és kissé hezitálva előadta, hogy szerinte a kollégiumban Vera egyedül érezné magát, és mivel annyira hajlamos a depresszióra, ő félti, hogy valami baja eshet. A család védő közegében viszont Vera biztonságban érezhetné magát. Anya szerint.

Réka érzékelte Anya hangjában az enyhe kényszeredettséget, de nem tudta mire vélni. Összenézett Patrickkel. Láta az elborult tekintetet. Patrick nem örült a kérésnek.

* nevezd Stellának

** latin eredetű név; jelentése: csillag